

**ЧУДОМИР
ТТЕАТЪРРА!
ПЕНЧО СЛАВЕЙКОВ**

chitanka.info

Беше, хе, преди войните още. Шестнадесет-седемнадесетгодишен хлапак, аз току-що бях постъпил в Рисувалното училище. Види се, времената бяха такива, та освен от художество интересувахме се още и от театър, от музика, от поезия и знаехме наизуст много от стиховете на видните ни поети тогава. И първата ни работа, като дойдохме в столицата, беше да ги срещнем, да ги видим как са и какви изглеждат. Пенчо Славейков обаче рядко излизаше и за пръв път имах щастието да го видя на митинга против Славянския събор, устроен в двора на една пивница срещу банята. Къс, набит, брадат, с високо чело и очи, които пронизват, той се качи на сцената, застана подпрян на бастона си и като леко се полюляваше, започна да мята такива остроти, такива духовитости, че ни сграбчи изведнъж.

Колко съжалявам, че в паметта ми е останало твърде малко от тая знаменита реч!

Както си не поплюваше никак, помня между другото, че насоли здравата С. Бобчева, братя Страшимирови, нарече Стоян Михайловски... „шейсетгодишен дърдорко, който все търси полог да снесе и все не намира...“ За вестникарите пък каза, че когато животът течел пред тях с всичката си стихийност, те едва смогвали да отбележат как някой циганин откраднал две кокошки, и пр., и пр.

И преди това обичах Пенча заради „Неразделни“, „Луд гидия“, „Чумави“, „Ралица“, „Бойко“ и др., но от него ден той за мене вече беше господ и срещнех ли го по улицата, тръгвах подире му да му се люблювам.

Случайността ни събра веднъж в малкия салон на „Тръпковата галерия“, единствена тогава. Александър Божинов беше открил много интересна изложба-диорама. Върху една дълга маса, посипана с пясък, изобразяваща бул. „Цар Освободител“, той беше набучил изрязани от картон карикатурите на почти всички видни артисти, поети, министри и общественици на времето. Там, доколкото си спомням, бяха Гешев, Данев, Франгя, Михалаки Георгиев, Ив. Вазов с кучето си, Евгения Марс, Ана Карима, проф. Антон Митов, Мърквичка, П. Ю. Тодоров — дълъг като прът, с книга под мишница — и много други.

Точно в средата пък беше изобразен самият Пенчо, приведен, напънал се, дърпа, тегли едно дръгливо магаре (пегаса), то забило крака в пясъка, заинатило се, не ще да тръгне и не ще!

Бях дошел много рано, но се заплеснах и не мислех да излизам. По едно време съвсем неочаквано пристигнаха П. Ю. Тодоров и Пенчо.

Щом влязоха, Петко Тодоров скръсти ръце като светия, а Пенчо зашари из салона, почна да подхвърля закачки по адрес на окарикатурените и за всекиго намери по нещо да каже. Професор Митов беше изобразен, застанал на самия ръб на масата, смешно приклепнал, с фотографически апарат в ръце, тъкмо се готви да щракне. Като го видя, Пенчо се изкиска, извика Петка, пришепна му нещо на ухото, той си поглади брадата, помисли, помисли и чак тогава се реши да се засмее. После Пенчо му посочи техните карикатури и рече:

— Петко, видиш ли, ти носиш българската лирика под мишница, а аз я влача вързана за шията, а тя се дърпа!

След малко влязоха още посетители, между които и група артисти, от които си спомням само г-жа Елена Снежина. Поздравиха, пръснаха се из салона и почнаха да разглеждат изложбата. Пенчо, който беше в добро настроение, продължаваше да пуца остроти и да ги размива. За да го закачи, види се, г-жа Снежина смигна на един от артистите, посочи с пръст карикатурата на Пенчо и някак невинно го запита:

— Г-н Славейков, това без съмнение, сте вие, но животното, което теглите след себе си, не мога да разбера какво представлява.

Пенчо изви големите си очи силно, усмихна се под мустак и отсече веднага със своя провлечен говор:

— Това ли? Това упорито животно, г-жо е... ттеа-търра! Народният театър!

Той тогава беше негов директор.

(Публикуван във в. „Зора“, ХХ, бр. 5931, 1939 г.)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.